

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 856/2019

07.11.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Анела Хајровића, због кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Немање Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 50/18 од 13.02.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 289/19 од 09.05.2019. године, у седници већа одржаној 07.11.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Анела Хајровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 50/18 од 13.02.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 289/19 од 09.05.2019. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 50/18 од 13.02.2019. године, окривљени Анел Хајровић оглашен је кривим због извршеног кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од пет година, у коју му је урачунато време проведено у екстрадиционом притвору од 06.11.2015. године до 18.05.2016. године и време проведено у притвору од 18.05.2016. године па надаље до упућивања у Завод за извршење кривичне санкције, те је обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка и трошкова судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 289/19 од 09.05.2019. године, делимичним усвајањем жалби бранилаца окривљеног преиначена је пресуда Вишег суда у Ужицу К 50/18 од 13.02.2019. године, само у делу одлуке о казни, тако што је тај суд окривљеног Анела Хајровића, због кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. КЗ за које је оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од четири године, у коју му је урачунато време проведено у екстрадиционом притвору од 06.11.2015.

године до 18.05.2016. године и време проведено у притвору од 18.05.2016. године па надаље до упућивања у Завод за извршење кривичне санкције, док су у преосталом делу жалбе бранилаца окривљеног као и жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу одбијене као неосноване а побијана пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног, адвокат Немања Марковић поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 74. ЗКП и из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Ужицу на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Анела Хајровића, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у поднетом захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, је неоснован.

Бранилац окривљеног Анела Хајровића, у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП уз образложење да се побијане правноснажне пресуде заснивају на „недозвољеном доказу“, на записнику о препознавању лица од стране сведока АА од 06.07.2016. године сачињеном, према ставу одбране, супротно одредби члана 300. став 6. ЗКП, јер је јавни тужилац био у обавези да о тој доказној радњи обавести браниоца окривљеног - што није учинио, чиме је суд повредио право на одбрану окривљеног. Такође, одбрана истиче да је валидност истог записника о препознавању доведена у питање, јер сведок АА сачињени записник није потписао.

Изнети наводи се не могу прихватити из следећих разлога:

Наиме, извођење доказне радње-препознавање лица, тада осумњиченог Анела Хајровића, према записнику о препознавању лица Кти 16/15 од 06.07.2019. године у свему је обављено у складу са одредбама члана 90. и члана 100. ЗКП, који у ставу 3. прописује да се у предистражном поступку и истрази, препознавање лица обавља у присуству јавног тужиоца, а што је у конкретном случају и учињено, с обзиром да је препознавање извршено у присуству јавног тужиоца, Славице Јовановић, која је затим као и овлашћено службено лице које је обавило препознавање, и записничар, својеручно потписала предметни записник, па наведена доказна радња по оцени Врховног касационог суда не представља незаконит доказ, који је суд морао издвојити из списка предмета како то неосновано у поднетом захтеву истиче бранилац окривљеног.

Врховни касациони суд као неосноване оцењује напред изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду члана 300. став 6. ЗКП у вези радње препознавања. Ово стога, што члан 300. ставом 1. ЗКП прописује да је јавни тужилац дужан да браниоцу осумњиченог упути позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака, а ставом 6. - ако позив осумњиченом и његовом браниоцу није достављен у складу са одредбама овог законика, односно ако се истрага води против непознатог учиниоца, јавни тужилац може предузети испитивање сведока или вештака само по претходном одобрењу судије за претходни поступак, док је ставом 7. истог члана 300. ЗКП прописано - ако лице коме је упућен позив, односно обавештење о доказној радњи није присутно, радња се може предузети и у његовом одсуству.

Имајући у виду напред цитирану законску одредбу члана 300. ЗКП, Врховни касациони суд закључује да се иста не односи на обавезу позивања браниоца приликом извођења доказне радње препознавање лица или предмета што је регулисано одредбом члана 100. ЗКП, већ предвиђа обавезу јавног тужиоца да браниоцу осумњиченог упути позив, да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака. Због тога су супротна указивања браниоца окривљеног да процесна радња препознавања окривљеног у предкривичном поступку није извршена у складу са чланом 300. ЗКП, оцењена неоснованим.

Поред тога, Врховни касациони суд као неосноване оцењује и наводе у поднетом захтеву да је предметни записник о препознавању лица МУП-а РС ПУ Нови Пазар Кти 16/15 од 06.07.2015. године, извршен од стране сведока АА „незаконит доказ“, јер исти није потписан, а како је ова битна повреда одредаба кривичног поступка, на идентичан начин, истицана и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 4 другостепене пресуде, као довољне, аргументоване и јасне, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП јер одбрана налази да је окривљени Анел Хајровић погрешном применом закона оглашен кривим због извршеног кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, с`обзиром на то да је оштећени у моменту испаливања пројектила био у савијеном положају у унутрашњости возила, што значи да су му витални делови тела били заштићени самим возилом, а како је нападач пројектиле испалио из непосредне близине у правцу колена оштећеног, где се не налазе витални људски органи, одбрана сматра да је умишљај нападача био управљен ка тешком телесном повређивању, а не ка лишењу живота оштећеног.

Врховни касациони суд изнете наводе оцењује као неосноване, с`обзиром на то да је у чињеничном опису дела, датом у изреци првостепене пресуде утврђено, између осталог, да је окривљени Анел Хајровић „током ноћи 22.03.2015. године, на наведеном месту, заједнички са непознатим лицем, покушао да другог лиши живота тако што је када се оштећени ББ својим путничким возилом довезао испред своје куће и зауставио возило, те из њега

изашао, отворио задња врата иза седишта возача те се горњим делом тела савио и нагнуо према задњем седишту ради узимања кутије са леком, заједно са непознатим лицем пришао оштећеном на удаљеност од око 7-8 метара након чега је један од њих двојице пуцао из ватреног оружја непознате марке калибра 7,65мм у правцу оштећеног, испалујући три пројектила, од којих је један пројектил погодио оштећеног у пределу десног колена и леве потколенице, наневши му тешке телесне повреде, док су други пројектили погодили возило оштећеног у пределу задњег левог крила и браника, те је са умишљајем започето кривично дело остало у покушају, при чему је окривљени био свестан свог дела и његове противправности, пристао је на његово извршење као и на заједничко деловање“. На наведени начин су утврђене све чињенице и околности како објективне које се односе на саму радњу извршења окривљеног тако и субјективне које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног, које представљају законска обележја кривичног дела убиство у покушају и саизвршилаштво из члана 113. у вези члана 30. и члана 33. КЗ, те су из наведених разлога супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени као неосновани.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, се указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца. Међутим, бранилац окривљеног, поред формалног позивања на напред наведену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП исту образлаже наводима да саизвршилаштво као облик саучесништва у изреци пресуде није описано, односно указује на неразумљивост изреке односно на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Како повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП не представља законски разлог, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, захтев је, у овом делу, одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић